

4 septembrie – 10 septembrie

Tânjind după mai mult

Textul de memorat: „Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.” (1 Corinteni 10:6)

Muzeul de Artă Queens din New York, SUA, găzduiește cel mai mare model arhitectural al unui oraș, înfățișând toate clădirile din New York. La o scară de 1:1 200 (în care 2 cm corespund cu 33 m), acesta acoperă aproape 870 de metri pătrați. Inițial a fost finalizat în 1964 de 100 de meșteri care lucraseră peste trei ani pentru a realiza proiectul. A fost actualizat în anii '90 și nu reflectă peisajul urban din 2021. Este o copie uimitor de complexă și de detaliată a originalului. Totuși, este doar atât: o copie, un model, o reprezentare a ceva mai grandios, mai mare, mai profund și mult mai complicat decât modelul însuși.

Așa sunt toate modelele de fapt. Ele nu sunt originalul, ci servesc doar ca reprezentări ale originalelor. Un model ne ajută să pricepem care este esența originalului, dar nu îl poate înlocui niciodată. Mai degrabă, el există pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă mai bine realitatea.

Scriptura însăși este plină de modele în miniatură ale activităților și instituțiilor care arată spre realități cerești mai vaste. Evrei 4 ne ajută să descoperim una dintre aceste realități deoarece se leagă de noțiunea biblică despre odihnă.

Duminică, 5 septembrie – „Botezați... pentru Moise”

1. Ce a vrut Pavel să le comunice cititorilor săi din Corint când s-a referit la „pilde”? 1 Corinteni 10:1-11

Termenul grecesc din 1 Corinteni 10:6 (și adaptat într-o formă asemănătoare în versetul 11) care a fost tradus cu „pilde” este *typos*. Termenul *tip* din română se bazează pe acest substantiv grecesc. Un tip sau un model (o pildă) nu este niciodată originalul, ci un fel de simbol sau de reprezentare a sa.

Evrei 8:5 ne oferă un bun exemplu cu privire la acest gen de relație: „Ei [preoții] fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când urma să ridice cortul: «Ia seama», i s-a zis, «să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte»”.

Pasajul acesta din Evrei subliniază legătura directă dintre realitățile cerești și cele pământești și apoi citează din Exodul 25:9, unde Dumnezeu i-a spus lui Moise să ridice Cortul Întâlnirii din pustie „după chipul...” pe care îl văzuse pe munte. Ideea principală este că sanctuarul pământesc și toate ritualurile și procedurile sale erau „chipuri”, simboluri, modele a ceea ce se întâmpla în ceruri, avându-l pe Isus ca Marele nostru Preot în sanctuarul ceresc.

Având acestea în minte, putem înțelege mai bine ce spunea Pavel în 1 Corinteni 10. În versetele din acest capitol, apostolul trece în revistă unele experiențe-cheie ale poporului lui Dumnezeu în pustie, în drumul lor spre Țara Promisă. „Părinții noștri” se referă la strămoșii lor evrei care au părăsit Egiptul, care au fost sub nor, au trecut prin mare și, astfel, au fost cu toții botezați pentru o nouă viață, de eliberare din sclavie.

Pavel consideră aceste locuri sau momente importante din călătoria prin pustie ca fiind un tip sau un exemplu de botez individual. Urmărind logica lui Pavel, referirea la „mâncarea duhovnicească” trebuie să aibă legătură cu mana (compară cu Exodul 16:31-35). Israel a băut din stânca pe care Pavel a identificat-o cu Hristos (1 Corinteni 10:4). De exemplu, să ne gândim la Isus ca la „pâinea vieții” (Ioan 6:48) și ca la „apa vie” (Ioan 4:10) și toate au logică. Astfel, vedem aici cum Pavel folosește istoria Vechiului

Testament ca pe un exemplu care descoperă adevăruri spirituale și care poate fi aplicat la fiecare creștin în parte, astăzi.

Gândește-te la experiența ieșirii din Egipt a israeliților. Ce lecții spirituale putem învăța din „exemplele” atât bune, cât și greșite pe care ni le-au lăsat?

Luni, 6 septembrie – Ritualuri și jertfe

Sistemul Vechiului Testament de ritualuri și de jertfe, precum cel care se găsește în Leviticul, ne oferă mai multe exemple despre ce am văzut în secțiunea de ieri - simboluri ale Vechiului Testament care arată spre adevărurile din Noul Testament. Deși cititorii moderni ai Bibliei trec adesea cu vederea aceste ritualuri, ele conțin multe adevăruri spirituale care pot fi de mare valoare pentru cei care le studiază.

2. Citește în Leviticul 4:32-35 instrucțiunile referitoare la jertfa de ispășire adusă de un israelit. Ce putem învăța din acest ritual, chiar dacă noi nu avem un sanctuar sau un templu cu un altar pe care să putem aduce jertfe pentru păcatele noastre? Leagă acest ritual cu pasajele din Ioan 1:29 și 1 Petru 1:18-21.

Un ritual este un excelent transmițător de valori și de informații și trebuie să fie înțeles în contextul său. De obicei, necesită un timp specific, o locație anumită și o secvență a acțiunilor stabilită dinainte, ca să aibă efect. Într-adevăr, când citim în Vechiul Testament despre dispozițiile cu privire la jertfe, devine clar că Dumnezeu a oferit detalii specifice despre ce putea fi adus ca jertfă, când și unde, precum și ce tipuri de ritual și de procedură trebuiau urmate.

Desigur, un loc central în cadrul multor ritualuri îl ocupa sângele - vărsarea și stropirea lui. Nu era ceva plăcut, și nici nu trebuia să fie, deoarece avea de-a face cu cel mai urât lucru din univers: păcatul. Care era rolul precis pe care îl avea sângele și de ce trebuia pus pe coarnele altarului? Deși majoritatea ritualurilor asociate cu sanctuarul apar într-o formă prescriptivă (oferă instrucțiuni despre modul în care să fie desfășurate), ele nu includ întotdeauna toate explicațiile. Poate pentru că poporul înțelesese deja ce însemnau ele. În definitiv, israeliții cunoșteau semnificația sângelui (Leviticul 17:11).

Totuși, exemplul preluat din Leviticul 4:32-35 conține o explicație importantă în Leviticul 4:35: „Astfel va face preotul pentru omul acesta ispășirea păcatului pe care l-a săvârșit și i se va ierta.” Prin urmare, sângele era esențial în tot procesul ispășirii, fiind mijlocul prin care noi, păcătoșii, putem fi făcuți neprihăniți înaintea unui Dumnezeu sfânt. Așadar, vedem că jertfele acestea sunt un model, al morții și al lucrării lui Hristos în favoarea noastră.

Gândește-te cât de rău trebuie să fie cu adevărat păcatul, dacă a fost nevoie de sacrificiul unei Persoane a Dumnezeirii ca să facă ispășire pentru el. Ce ar trebui să învățăm de aici despre motivul pentru care trebuie să ne bizuim doar pe har și niciodată pe fapte? La urma urmei, ce am putea adăuga noi la ceea ce Hristos a făcut deja pentru noi?

Marti, 7 septembrie – „Exemplul” odihnei

În afară de exemplele pe care le-am analizat deja, ideea aceasta de tipuri și simboluri se poate aplica și la conceptul biblic de odihnă. Pentru a vedea acest lucru, mergem în cartea Evrei din Noul Testament.

3. La ce se referă promisiunea care rămâne valabilă despre intrarea în odihna Lui? Prin ce anume experiența ieșirii israeliților din Egipt și a pribegiei lor prin pustie ne oferă perspective suplimentare despre noțiunea de intrare în odihna lui Dumnezeu? Evrei 4:1-11

Tema perseverenței și a credincioșiei este foarte importantă aici. Deși se vorbește despre Sabatul zilei a șaptea, accentul principal al acestor versete (și al celor de dinainte; vezi Evrei 3:7-19) este cu adevărat o chemare adresată poporului lui Dumnezeu de a persevera în credință, și anume de a rămâne credincioși Domnului și Evangheliei.

Pasajele acestea îi reamintesc cititorului să ia în serios lecțiile învățate din modul de conducere al lui Dumnezeu, „pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare” (Evrei 4:11). Fii atent, aceasta este o ocazie! Poporul Israel a auzit Evanghelia, continuă textul, dar Cuvântul nu a adus rod în ei. În loc să-și întărească mereu credința prin încredere și prin ascultare, ei au ales să se răzvrătească (compară cu Evrei 3:7-15) și, astfel, nu au experimentat niciodată odihna pe care Dumnezeu o voia pentru ei.

Evrei 4:3 arată spre relația strânsă dintre credință și odihnă. Putem intra în odihna Lui doar atunci când avem credință și încredere în Cel care a promis odihna și care poate să-Și țină această promisiune, și anume, desigur, Isus Hristos.

4. Recitește Evrei 4:3. Care a fost problema principală a oamenilor la care se face referire aici? Ce lecție putem extrage pentru noi, care avem aceeași Evanghelie cu cea care le-a fost propovăduită lor (Evrei 4:2)?

Comunitatea creștină timpurie a acceptat revelația de dinainte a lui Dumnezeu (ceea ce numim Vechiul Testament) și a crezut că Isus a fost Mielul lui Dumnezeu, jertfa pentru păcatele noastre. Prin credința în jertfe, ei au putut experimenta mântuirea în Isus și odihna care ni se oferă în El.

Cum ne ajută înțelegerea faptului că suntem mântuiți prin har, și nu prin fapte, să intrăm în odihna pe care o putem avea în Isus?

Miercuri, 8 septembrie – Să nu vă împietriți inimile

5. Ce mesaj de avertizare ne transmit următoarele versete? Evrei 4:4-7; Psalmii 95:8-11

Evrei 4:4-7 citează atât raportul Creațiunii, cât și din Psalmii 95:1, în contextul în care vorbește despre lipsa de credincioșie a israeliților și, prin urmare, despre eșecul lor de a intra în odihna pe care Dumnezeu o voia pentru ei. Într-adevăr, pasajul din Psalmii 95:8-11 leagă experiența israeliților din pustie cu odihna lui Dumnezeu și include jurământul divin potrivit căruia necredinciosul popor Israel nu avea să intre în odihna Sa, asociată inițial cu Țara Promisă.

Bineînțeles, poporul Israel a intrat în Țara Promisă. O nouă generație a trecut granița și, cu ajutorul lui Dumnezeu, a cucerit cetățile întărite și s-a așezat acolo.

Totuși, ei nu au intrat în odihna lui Dumnezeu, ideea fiind că mulți nu au experimentat realitatea salvării în Isus deoarece lipsa lor de credință s-a manifestat printr-o neascultare flagrantă. Chiar dacă odihna a fost asociată cu țara, ea a inclus mai mult decât locul în care a trăit poporul.

6. Care este legătura dintre neascultare și a nu intra în odihna lui Dumnezeu? Evrei 4:6

„Astăzi” exprimă ideea de urgență. „Astăzi” înseamnă că nu mai este timp de pierdut. „Astăzi” necesită un răspuns și o decizie acum.

Pavel insistă asupra cuvântului *sēmeron*, „astăzi”, și subliniază cât de important a fost elementul acesta în contextul odihnei. În același fel, Psalmii 95:7,8 reprezintă o avertizare și un apel adresate poporului lui Dumnezeu de a nu repeta greșelile strămoșilor săi și de a nu rata intrarea în adevărata odihnă, care se găsește doar în mântuirea oferită de Dumnezeu.

Ce ar trebui să însemne pentru noi cuvintele: „O, de ați asculta azi glasul Lui! «Nu vă împietriți inima»”? De ce ar trebui să fie la fel de important acest „astăzi” pentru noi cum a fost pentru cei care l-au auzit cu mii de ani în urmă?

Joi, 9 septembrie – Cucerirea unei cetăți cerești

Dezvoltarea logică a ideilor principale din Evrei 4 devine în mod deosebit clară când citim Evrei 4:8-11. Iosua nu i-a dat odihnă lui Israel. În consecință, din moment ce Dumnezeu nu minte, trebuie să fie o altă

Studiu Biblic, Trim. III, 2021 – Odihna în Hristos

„odihnă” care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. Acest grup nu este alcătuit exclusiv din credincioși evrei. El îi include pe toți aceia care L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal.

7. Citește Galateni 3:26-29 și observă care sunt trăsăturile poporului legământului lui Dumnezeu după evenimentele de la cruce. Ce înseamnă că „nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod, nici parte bărbătească, nici femeiască” în contextul în care scrie Pavel?

Uneori, Evrei 4 a fost folosit pentru a sublinia importanța Sabatului zilei a șaptea, în timp ce alții l-au folosit pentru a pune în discuție valabilitatea acestei odihne de Sabat, în lumina faptului că există o altă odihnă (de la sfârșitul timpului). Niciuna dintre poziții nu reflectă bine textul biblic. În schimb, textul sugerează că această concentrare din timpul sfârșitului asupra odihnei speciale a lui Dumnezeu a fost prezentă de la Creațiune și că celebrarea odihnei de Sabat oferă o mică pregustare săptămânală a odihnei de la sfârșitul timpului. De fapt, evreii au înțeles Sabatul ca fiind un mic precursor al „lumii care urmează să vină” (*olam haba'*).

Odihna „ca de Sabat” care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu și care este un ecou al odihnei lui Dumnezeu din primul Sabat al istoriei pământului înseamnă că ne putem opri din lucrările noastre și putem avea încredere că El Își va împlini promisiunea de a ne mântui.

Contrar argumentelor aduse de unii exegeți, contextul nu susține ideea că porunca despre Sabat fusese împlinită în odihna mântuirii pe care a adus-o Isus, făcând necesară pentru creștini ascultarea de ea. Odihna supremă care ni se promite prin ce a făcut Hristos pentru noi nu înlocuiește Sabatul biblic al zilei a șaptea; dimpotrivă, îl întărește.

Într-o lume care pune preț nespus de mult pe oamenii care se realizează prin propriile puteri, pe munca asiduă și pe oamenii ambițioși, de succes, a ne odihni în Isus și a avea încredere că harul Său este suficient pentru a ne salva și a ne transforma constituie, într-adevăr, un concept anticultural.

Cum îi poți ajuta pe ceilalți să găsească odihna în Isus atunci când se gândesc că păcatele lor sunt prea grele, că inimile lor nu se pot schimba și că sunt un caz cu adevărat fără speranță? Ce referință biblică ai împărtăși cu ei?

Vineri, 10 septembrie – Un gând de încheiere

„Nu suntem întotdeauna dispuși să venim la Isus cu încercările și cu dificultățile noastre. Adesea, ne vărsăm sufletul cu problemele lui înaintea urechilor omenești, le spunem necazurile noastre acelor care nu ne pot ajuta și neglijăm să-I încredințăm totul lui Isus, care este în stare să schimbe calea plină de durere în cărări de bucurie și de pace. Tăgăduirea și sacrificiul de sine aduc slavă și biruință crucii. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt foarte prețioase. Noi trebuie să studiem Cuvântul Său, dacă vrem să cunoaștem voia Sa. Dacă sunt atent studiate și puse în practică prin ascultare, cuvintele inspirației vor conduce pașii noștri pe o cărare netedă, pe care vom putea umbla fără să ne poticnim. O, dacă toți, predicatori și membri, ar aduce poverile și frământările lor la Isus, care așteaptă să-i primească și să le dea pace și odihnă! El nu îi va părăsi niciodată pe cei care își pun încrederea în El.” - Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 17 martie 1887, p. 161

„Cea mai bună pregătire pe care o puteți face pentru a doua venire a lui Hristos este să vă odihniți cu o credință neclintită în marea mântuire pe care ne-a adus-o la prima Sa venire.” - Idem, *Our High Calling*, p. 368

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Romani 5-11

1. Completează: „Socotiți-vă morți _____ și vii _____,”
2. Ce anume face ca Legea să fie fără putere?
3. Completează: „Ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără _____,”
4. Ce scrie Pavel că a adus lepădarea iudeilor? (11:15)

Evanghelizare, Secțiunea 15, subcapitolul „Evangheliștii care au darul cântatului”

5. Ce lucrare este mai dificilă decât dezvoltarea darului rugăciunii și al predicării?